

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΜΑΡΤΥΡΟΛΟΓΙΟ

Ο ΜΑΡΤΥΡΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ

‘Ο μεγαλομάρτυς Χριστόφορος. ‘Η τερατώδης άσχημία του. ‘Ο προσηλυτισμός τών δικαιοσίων στρατιωτών. ‘Η καταδίκης του Αυτοκράτορος Δεκίου. ‘Η δυο Μακρυάληνες πού μετανόησαν. Τά δαμάτια του άγιου. ‘Η φωτιά γίνεται δροσιστικό άέρι και τό πυρμάενο δίδερο, κρύο νερό. ‘Ο άποκεφαλισμός του. κ. τ. λ. κ. τ. λ.

‘Ο άγιος Χριστόφορος ήμιασε κατά τό 250 μετά Χριστόν, βασιλευόντος του Δεκίου, του τρομερού Χριστιανομάχου Ρωμαίου Αυτοκράτορος.

Τερατώδεις και παράδοξες φήμες κυκλοφορούσαν άλλοτε για τή θρυλική άσχημία του άγίου τούτου. ‘Ηταν, λέγανε, σκληροί και παράδοξες φήμες κυκλοφορούσαν άλλοτε για τή θρυλική άσχημία του άγίου τούτου. ‘Ηταν, λέγανε, σκληροί και παράδοξες φήμες κυκλοφορούσαν άλλοτε για τή θρυλική άσχημία του άγίου τούτου.

τόσο άπαισίο στην όψη, όστε τών άποκαλούσανε -Κυνοπρόσωπο- άνθρωπο δηλαδή με μορφή κυνό!... Οι έχθροί του μάλιστα έλεγαν ότι κατήγετο από γένος άνθρωποφάγον!... Κάτω όμως από τό άποκρουστικό παρουσιαστικό του, ό άγιος αυτός έκρυβε άγγελική, παιδική ψυχή και βαθεία στην καρδιά του άνθροβόλουσε άπειρη συμπόνεια και καλωσύνη.

Πριν πάρει τ’ όνομα τού Χριστόφορου, λεγότανε Ρέπρεβες. Κάποτε, πολεμώντας μ’ ένα κόμητα, πίστημα αιχμάλωτος. ‘Όταν όμως έγινε ν’ άνοιξη τό στόμα του να μιλήση είδε πως ή γλώσσα του είχε δεθεί και δεν απορούσε ν’ άρθρώση ούτε λέξη. Μές στην ήπελυσία του, γονάτισε και προσευχήθηκε από τό βάθη της καρδιάς του. Τήν στιγμή έκείνη, παρουσιάστηκε μπροστά του άγγελος Κυρίου, ό όποιος άφού άκούηκε τά χέρια του στα κλειστά χείλη του, τού είπε :

— Ρέπρεβες, άνδρίζου!

‘Ο Χριστόφορος ξαναβρήκε άμέσως την όμλία του κ’ από τό τε του άπεκαλύφθη, για πρώτη φορά, όλο τό μεγαλειό της Χριστιανικής θρησκείας. Και άπεφάσισε ν’ άφιρώση του λοιπού όλη τή ζωή του στη διάδοση του λόγου του Χριστού.

‘Αρχισε τότε να γυρνά ή σε χωριά και πολιτείες και να στηλιτεύη τούς είδολολάτρους ‘Ελληνας που καταδίκων τους Χριστιανούς. Κάποιους άρχοντας Βάκχιους, φοβούμενος τή μεγάλη έπιρροή του ‘Αποστόλου αυτού, διέταξε να τόν πιάσουν και να τόν δείρουν όσπου να ματώσουν ή σάρκες του.

‘Ο Ρέπρεβες—δέν είχε πάρει ακόμα τ’ όνομα του Χριστόφορου—υπέμεινε τό μαρτύριο με χριστιανική καρτερικότητα.

— Ταπεινούμαι θεληματικά γιατί έτσι τό θέλει ό Κύριός μου ‘Ιησούς Χριστός— είπε στό Βάκχιο.—‘Ηθέλα και στάθηνά να με πιάσουν. Γιατί άν άντιστεκόμουν, ούτε σύ μπορούσες να μου κάνη; τίποτα, ούτε και αυτός ακόμα ό βασιλεύς σου.

Τά λόγια αυτά έφτασαν στ’ αυτιά του Δεκίου. ‘Ο Χριστιανομάχος αυτοκράτωρ φοβήθηκε τότε πολύ και από τήν έπίδραση του άποστόλου και από τή φριχτή άσχημία του. (Μονάχα οι χριστιανοί μπορούσαν ν’ άντικρύσουν τό πρόσωπό τ’ υ χωρίς να φοβηθούν, επειδή έκείνοι ήτανε σε θέση να διαβάσουν στα μάτια του τή λάμψη της χριστιανικής προύτητος). Κ’ έστειλε διακόσιους στρατιώτες με τήν έντολή, να τόν πιάσουν και να τόν παρουσιάσουν μπροστά του.

Τό μόνο όλο που κρατούσε άπάνω του ό άγιος ήταν ένα ραβδί, τό όποιο όμως από ξερό πού ήτανε, ξαφνικά έβλάστησε! Στο δρόμο, σάθηκε τό ψωμί τών στρατιωτών και δεν είχαν τι να φάνε. Μά ό άγιος προσευχήθηκε, και τά λίγα ψωμιά που είχαν άπομεινει, έπλήθαιναν ξαφνικά και γέμισε ό τόπος.

Τό θαύμα αυτό έκανε τούς στρατιώτες να πιστέψουνε στό Χριστό, ν’ άνοιχθούνε τά μάτια τους στο φως της μεγάλης άλήθειας. Και μόλις πήγανε στην ‘Αντιόχεια, άντι να παραδώσουν τόν άγιο στα χέρια της έξουσίας, όπως είχαν διαταγή, έβαφτίστηκαν άμέσως μαζί με τόν έπίσκοπο της ‘Αντιοχείας, τόν άγιο και ιερομάρτυρα Βαβύλα. Τότε και ό Ρέπρεβες έλαβε για πρώτη φορά τό βάπτισμα και όνομάστη Χριστόφορος.

Μόλις ό Αυτοκράτωρ κληροφροήθηκε τή μεταστροφή τών στρατιωτών του και τό βάπτισμα τους στ’ όνομα του Χριστού, και έλαε μπροστά του, στο δικαστήριο, τόν άγιο Χριστόφορο, έπεσε άνάσκαλα από τήν ταραχή και τή σύγχυση του. ‘Από καιρό τώρα έβλεπε τί μεγάλες συμπάθειες άποκοχθες κάθε μέρα ή χριστιανική θρησκεία—μά ποτε του δεν φανταζότανε πως είχαν τόση δύναμη και πιστικότητα τά παραγγέλματά της.

‘Όστόσο, έπρεπε ό Δέκιος με κάθε τρόπο ν’ άντιδράση στο ρεύμα αυτό. Και να τί σοφίστηκε ό πονηρός ρωμαίος αυτοκράτωρ για να τό κατορθώση αυτό :

Βλέποντας πως ό ‘άγιος Χριστόφορος δεν φοβότανε από άπειλές και βαναυστήρια, προσεκάλεσε δύο γυναίκες, τήν

Καλλινίκη και τήν ‘Ακυλίνα, για να τόν βοηθήσουν στους δόλιους σκοπούς του. ‘Η γυναίκες αυτές ήταν πενιμώρφες στην όψη και είχαν σώματα θαυμάσια, μά στην ψυχή ήταν άκόλαστες και μαζρές. Είχανε μάθει στην άντέλεια τήν τέχνη να κάνουν τούς άντρες να πέφτουν σε διαβορικό πειρασμό, και κανείς δεν μπορούσε ν’ άντισταθή στις πονηρές ματιές τους...

Αυτές λοιπόν τις δύο έπικύνθινες γυναίκες έβαλε ό αυτοκράτωρ Δέκιος να πάνε να βρουνε τόν άγιο Χριστόφορο, να τόν ξεμυαλίσουνε, να τόν κάνουν να χωρισθί από τή θρησκεία του Χριστού και να προσφέρη θυσία στα είδωλα. ‘Ο μαρτός αυτοκράτωρ, πέροντας παράδειγμα από τόν έαυτο του, νόμιζε πως ό άγιος δε θα μπορούσε ν’ άντισταθή στα κάλλη και στις όμορφιές τών δύο αυτών γυναικών.

Μά τά πράγματα ήρθαν άλλοτώς άπ’ ό,τι φανταζόταν ό Δέκιος. ‘Ο άγιος Χριστόφορος μίλησε με τόση πίστη κ’ ευλογία στις δύο έταίρες, που είχανε πάει για να τόν κάνουν να πέση σ’ άμαρτία μαζί τους, που ή δυο γυναίκες είδαν να λάμπη μπροστά τους τό άνέσπερο και άληθινό φως της θρησκείας του Χριστού—και πιστεύαν σ’ αύτήν.

Τήν ήλλη μέρα, παρουσιάστηκαν στον Αυτοκράτορα Δέκιο και τού είπαν, θαρρετά και άφοβα, πως άπαρνόντανε τά είδωλα για να προσκυνήσουν τόν άληθινό Χριστό. ‘Ο αίμοχαρής όμως αυτοκράτωρ έτιμώρησε σκληρά τις δυο αυτές μετανωμένες Μακρυάληνες. Διέταξε να τις περάσουν με σουβλιές άπ’ τις πατούσες τών ποδιών ως τούς ώμους και να τις κρεμάσουν σ’ ένα ψηλό μέρος, να πεθάνουν σιγά-σιγά από τή φριχτή αύτή βασανιστική και καρτερικότητα. Ξεμύχησαν ψιθυρίζοντας τ’ όνομα του Χριστού.

‘Η φανατική αύτή πίστη έξώρριζε περισσότερο τό Δέκιο, ό όποιος άρχισε να β’ ίζη τόν άγιο Χριστόφορο για τό άσχημο και άποκρουστικό πρόσωπό του. ‘Ο άγιος τόν κοίταξε κατάματα, χωρίς να ταραχθί, χωρίς να θνημώση καθόλου. Τότε ό άπάνθρωπος τυράννος, διέταξε να θανατώσουν τούς διακόσιους στρατιώτες, που ένώ τούς έστειλε να πιάσουν τό Χριστόφορο έκείνοι πίστεψαν στο Χριστό, και να βασανίσουν και τόν ίδιο τόν άγιο.

‘Εδεσαν τότε τόν άγιο Χριστόφορο πάνω σ’ ένα ψηλό δίδερο κ’ από κάτω άναψαν μεγάλη φωτιά. Μά ό άγιος, όχι μονάχα δεν πάθαινε τίποτα άπ’ τις φλόγες, άλλ’ άπεναντίας διηγόταν ήσυχα-ήσυχα—σαν να βρισκότανε στην όχη κανενο δροσερό ποταμού—πράγματα παράδοξα, τά όποια στους μεν άπίστους φαινότανε τρολλά και άπίθανα, στους δε πιστούς λογικά και εύκολοπαράδεχτα.

‘Όσο ό λαός άκούε τόν άγιο να μιλάη, χωρίς να τόν πειράζουνε καθόλου ή φλόγες της φωτιάς που φούντανε από κάτω του, τόσο και μεγαλείτερη συγκινηση τόν έπιανε. Οι πιστοί έκλαιγαν από χαρά, μά και οι άπίστοι ‘ηχαν συγκινηθηθί, επειδή άρχισαν να πιστεύουν. ‘Ωρμησαν τότε όλοι μαζί, σαν ένας άνθρωπος, για να έλευθερώσουν τόν άγιο από τή φωτιά. Μά ό αυτοκράτωρ διέταξε τούς στρατιώτες του να τούς σφάζουν όλους, όπως κ’ έγινε!

‘Υστερα, κατέβασαν τόν άγιο από τή φωτιά, τού έδεσαν μια πέτρα στο λαμό και τόν έθριξαν σ’ ένα ηηγάδι. Μά ‘Άγγελος Κυρίου φανερώθηκε τότε και τράβηξε από και μέσα τόν άγιο και τόν έβγαλε άπειραχτο και ζωντανό έξω.

‘Όστόσο, και μπρός στο καινούγιο αυτό θαύμα ό Αυτοκράτωρ Δέκιος δεν πίστεψε. ‘Απεναντίας φησίξε άπ’ τό κακό του. Διέταξε λοιπόν να φτιάξουν ένα φόρεμα από δίδερο, να τό κοκνήψουν στη φωτιά και ύστερα να σκεπάσουν μ’ αυτό τόν άγιο. Μόλις όμως τό κοκκινισμένο δίδερο άγγιξε τις σάρκες του άγίου έλυσαν άμέσως και γινότανε δροσερό νερό!...

Τό τελευταίο μαρτύριο του άγίου στάθηκεν ό άποκεφαλισμός. Τότε μονάχα παρέδωσε τήν ψυχή του, ό μεγαλομάρτυς Χριστόφορος, όταν τό κεφάλι του χωρίστηκε άπ’ τό σώμα του!...

ΤΑ ΞΥΠΙΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

— Φαίνεται ότι της άγατητής Μαρής τής κατέβηκε να μάθη και ‘Αγγλικά.

— Γιατί ;

— Για να μορη ή να κακολογή τας φίλας της με μια γλώσσα άκόμη παραπάνω!

